

LUSINDA
RAJLI

Sunčeva
SESTRA

Elektrina priča

Prevela
Branislava Radević-Stojiljković

■ Laguna ■

Naslov originala

Lucinda Riley
THE SUN SISTER

Copyright © Lucinda Riley, 2019

Translation copyright © 2020 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Eli Michter

*Neke žene se plaše vatre,
Neke žene jednostavno postanu vatra...*

R. H. SIN

Likovi:

ATLANTIDA

Tata Solt – poočim sedam sestara (počivši)

Marina (Ma) – starateljka sestara

Klaudija – kućedomaćica u Atlantidi

Georg Hofman – advokat Tate Solta

Kristijan – skiper

SESTRE D'APLIJEZ

Maja

Ali (Alkiona)

Zvezda (Asteropa)

KeKe (Keleno)

Tigi (Tajgeta)

Elektra

Meropa (sestra koja nedostaje)

Elektra

Njujork

Mart, 2008.

„Ne znam gde sam bila ni šta sam radila kad sam čula da mi je otac umro.“

„Dobro. Želiš li to da istražiš?“

Piljila sam u Terezu, koja je sedela u beržeri. Podsetila me je na puha sa čajanke u *Alisi u zemlji čuda*, ili na nekog od njegovih glodarskih prijatelja. Često je žmirkala iza malih okruglih naočara i usne su joj bile neprekidno napućene. Imala je mnogo lepe noge ispod suknje od tvida dugačke do kolena, i lepu kosu, takođe. Zaključila sam da bi mogla da bude privlačna kad bi htela, ali znala sam da nije zainteresovana ni za šta drugo osim da izgleda intelektualno.

„Elektra? Ponovo sam te izgubila.“

„Aha, izvini, bila sam daleko.“

„Jesi li mislila na to kako si se osećala kad ti je otac umro?“

Pošto nisam mogla tačno da joj kažem o čemu sam *zaista* mislila, svesrdno sam klimnula glavom. „Aha, jesam.“

„I?“

„Stvarno ne mogu da se setim. Izvini.“

„Čini se da si ljuta zbog njegove smrti, Elektra. Zašto si ljuta?“

„Nisam... Nisam bila. Mislim, stvarno se ne sećam.“

„Ne možeš da se setiš kako si se osećala u tom trenutku?“

„Ne.“

„Dobro.“

Posmatrala sam je kako beleži nešto u blok, verovatno nešto poput „odbija da se izbori sa očevom smrću“. To mi je rekao poslednji psihijatar, a ja sam *totalno* izašla na kraj s tim. Tokom godina, naučila sam da oni vole da nađu razloge za to što sam tako sjebanja i da se onda drže toga, baš kao miš parčeta sira, pa da me grickaju i grickaju sve dok se ne složim s njima i ne počnem da pričam gluposti samo da bi oni bili zadovoljni.

„A kako se osećaš u vezi s Mičom?“

Zbog rečenica koje su mi pale na pamet da bih opisala svog bivšeg, Tereza bi verovatno odmah uzela mobilni da upozori policiju da je na slobodi luda žena, koja bi da otkine muda najvećoj svetskoj rok zvezdi. Umesto toga, nasmešila sam joj se umiljato.

„Dobro sam. Nastavila sam dalje.“

„Bila si mnogo besna na njega kad si poslednji put bila kod mene, Elektra.“

„Aha, ali sad sam dobro. Stvarno.“

„Pa, to su onda dobre vesti. A kako je s pićem? Da li je malo više pod kontrolom?“

„Jeste“, ponovo sam slagala. „Slušaj, moram da bežim, imam sastanak.“

„Ali tek smo na polovini seanse, Elektra.“

„Znam, šteta, ali šta ćeš, takav je život.“ Ustala sam i pošla ka vratima.

„Možda mogu da te uklopim u raspored sledeće nedelje? Dogovori se s Maršom na izlasku.“

„Hoću, hvala.“ Već sam zatvarala vrata za sobom. Prošla sam pored Marše, sekretarice za prijemnim pultom, i krenula ka liftu. Došao je gotovo odmah pa sam, dok je jurio naniže, sklopila oči – mrzim sve zatvorene prostore – i naslonila vrelo čelo na hladni mermerni zid.

Gospode, pomislila sam, šta je to sa mnom? U takvom sam haosu da čak ni sopstvenom psihoterapeutu ne mogu da kažem istinu!

Toliko se stidiš da nikome ne možeš da kažeš istinu... A i kako bi mogla da te razume čak i kad bi joj rekla?, raspravljala sam

---

sama sa sobom. *Ona verovatno živi u urednoj gradskoj kući od kamena, s mužem advokatom, ima dvoje dece i frižider prekriven slatkim magnetima koji drže dečje crteže. Oh, kazala sam sebi dok sam ulazila na zadnje sedišta svoje limuzine, i jednu od onih fotografija od kojih ti se povraća, na kojoj su mama i tata s decom, svi u sličnim šortsevima od džinsa, i koju su uveličali i okačili je, ogromnu, iza kauča.*

„Kuda, gospođo?“, upitao me je vozač preko interkoma.

„Kući“, kazala sam pa uzela bocu vode iz mini-frižidera i brzo ga zatvorila, da ne dođem u iskušenje da biram alkoholna pića. Mučila me je majka svih glavobolja, koju nikakvi lekovi nisu mogli da smire, a bilo je prošlo pet po podne. Prethodne večeri bila sam na sjajnoj zabavi, ali ničeg se nisam sećala. Dizajner Moris, moj novi najbolji prijatelj, bio je u gradu i svratio je na piće s nekim od svojih njujorških ortaka, koji su onda pozvali i druge... Nisam mogla da se setim kako sam otišla u krevet i iznenadila sam se videvši neznanca pored sebe kad sam se probudila. Bar je bio lep neznanac, i pošto smo se ponovo upoznali intimnije, pitala sam ga kako se zove. Do pre nekoliko meseci, Fernando je bio vozač za isporuku robe iz Volmarta u Filadelfiji, kad ga je zapazio modni agent i rekao mu da se javi njegovom prijatelju u jednu njujoršku modnu agenciju. Rekao je da će mu biti jako drago da me u dogledno vreme povede nekim crvenim tepihom – pa sam na teži način saznala da bih pojavljivanjem s njim u javnosti samo lansirala njegovu karijeru – pa sam ga se što pre rešila.

Pa šta i da si rekla istinu gospođi Puh, Elektra? Pa šta i da si priznala da si sinoć bila toliko obeznanjena od pića i koke da si mogla spavati i s Deda Mrazom a da to ne znaš? Da nisi u stanju da razmišljaš o ocu ne zbog njegove smrti već zato što znaš koliko te se stideo... koliko te se stideo?

Kad je Tata Solt bio živ, barem sam znala da ne može da vidi šta radim, ali sad, kad je mrtav, nekako je postao sveprisutan; mogao je i da bude u mojoj spavaćoj sobi prethodne noći, ili čak i sada, u limuzini, zajedno sa mnom...

Pukla sam i posegnula za mini-votkom, a onda je sasula u grlo, pokušavajući da zaboravim onaj izraz razočaranja na Tatinom licu

kad sam ga videla poslednji put pre smrti. Došao je u Njujork da me poseti, rekao je da mora nešto da mi ispriča. Izbegavala sam ga sve dok sam mogla, do poslednje večeri, kad sam nerado pristala da izađem s njim na večeru. Stigla sam u *Ejšet*, restoran odmah prekoputa Central parka, već natankana votkom i stimulansima. Sedela sam, otupela, naspram njega sve vreme dok smo jeli, izvinjavala se i išla u toalet da se puknem kokom još nekoliko puta, kad god bi pokušao da započne sa mnom razgovor koji nisam želela da vodim.

Kad su doneli desert, Tata je prekrstio ruke na grudima i mirno me osmotrio. „Veoma sam zabrinut za tebe, Elektra. Izgledaš kao da si potpuno odsutna.“

„E pa ne shvataš pod kakvim sam pritiskom“, odbrusila sam mu. „Za to treba da budeš ja!“ Sramota me je što se samo nejasno sećam šta je bilo dalje i šta je rekao, ali znam da sam ustala, ostavila ga i otišla. I sad više nikad neću znati šta je hteo da mi ispriča...

„A šta te pa briga, Elektra?“, upitala sam samu sebe brišući usta pa stavila praznu bočicu u džep – vozač je nov i ne treba mi priča u novinama o tome kako sam popila sve iz mini-bara. „On ti čak nije ni pravi otac.“

Osim toga, sad više ništa nisam ni mogla da preduzmem. Tata je otišao – kao što su iz mog života otišli svi koje sam volela – i morala sam da se pomirim s tim. Nije mi potreban, niko mi nije potreban...

„Evo nas, gospođo“, rekao je vozač preko interkoma.

„Hvala. Iskačem“, dodala sam, pa sam to i učinila i zatvorila vrata limuzine za sobom. Najbolje je da svaki moj dolazak bilo gde bude što neprimetniji; druge slavne ličnosti mogu da se preruše i izađu u lokalni restoran brze hrane, ali ja sam visoka preko metar i osamdeset i teško me je prevideti u gomili, čak i da nisam slavna.

„Hej, zdravo, Elektra!“

„Tomi“, kazala sam i uspela da se osmehnem dok sam koračala ispod tende ka ulazu, „kako si danas?“

„Mnogo bolje sad kad sam video vas, gospođo. Jesi li lepo provela dan?“

„Aha, super, hvala“, klimnula sam glavom dok sam gledala dole – i pritom stvarno mislim *dole* – u mog obožavatelja broj jedan. „Vidimo se sutra, Tomi.“

„Svakako, Elektra. Ne izlaziš večeras?“

„Ne, danas je na redu mirno veče. Ćao“, kazala sam, mahnula mu i ušla u zgradu.

Bar me on voli, razmišljala sam dok sam uzimala poštu od nastojnika, a onda sam pošla ka liftu. Dok me je portir vozio gore, jednostavno zato što mu je to posao (čak sam pomislila i da mu dam ključeve da ih drži poštu je to jedino što sam nosila sa sobom), razmišljala sam o Tomiju. Gotovo svaki dan je stajao i stražario ispred zgrade nekoliko prethodnih meseci. U početku sam ga se plašila i tražila od nastojnika da ga se reši. Tomi je ostao pri svome i čvrsto stajao na zemlji – bukvalno – tvrdeći da ima pravo da stoji na pločniku, da nikoga ne uznemirava, i da samo želi da me zaštiti. Nastojnik mi je savetovao da zovem policiju i da ga optužim za proganjanje, ali jednog jutra sam ga pitala kako se zove, pa sam malo istražila na internetu, kao da sam i sama progoniteljka. Otkrila sam na *Fejsbuku* da je ratni vojni veteran, da je odlikovan za hrabrost u Avganistanu i da ima ženu i kćer u Kvinsu. Sad više ne osećam da me Tomi ugrožava, naprotiv: uz njega se osećam bezbedno. Osim toga, uvek je bio učtiv i pun poštovanja, pa sam rekla nastojniku da ništa ne preduzima.

Portir je izašao iz lifta i stao u stranu da me propusti. Onda smo izveli onaj ustaljeni ples: da se sad ja povučem korak nazad, a da on pođe napred i povede me do mog penthausa, kako bi mi otvorio vrata svojim ključem.

„Evo nas, gospođice D’Aplijez. Prijatno.“

Klimnuo mi je glavom u znak pozdrava i u očima mu nisam videla ni trunku topline. Znala sam da bi ovdašnje osoblje volelo da isparim u oblaku dima kroz nepostojeći dimnjak. Većina ostalih stanara su ovde još otkad su bili fetusi u utrobama svojih majki, davno, u vreme kad se smatralo da je za obojene žene poput mene „privilegija“ da im budem služavka. Svi stanari su vlasnici stanova, samo sam ja seljanka: stanarka, mada bogata

stanarka, koja je mogla da se useli zato što je starica koja je živela ovde umrla, a njen sin je renovirao stan, a onda pokušao da ga proda po bezumno visokoj ceni. Zbog krize u oblasti nekretnina očigledno nije uspeo u tome. Zato je bio primoran da ga izda onome ko da najviše – meni. Cena je luda, ali lud je i stan, pun modernih umetničkih dela i svih mogućih elektronskih naprava koje se mogu zamisliti (za većinu na znam kako funkcionišu) i s neverovatnim pogledom na Central park s terase.

Ako mi treba podsetnik na moj uspeh, onda je to svakako ovaj stan. *Ali najviše me podseća*, pomislila sam utonuvši u kauč dovoljno veliki da bude udoban krevet dvojici odraslih momaka, *na to kako sam usamljena*. Zbog velikog kauča osetila sam se sitno i lomno... a ovde gore, na vrhu zgrade, i veoma, veoma izolovano.

Moj mobilni telefon se oglasio odnekud iz stana, pesmom kojom je Mič postao svetski superstar; pokušala sam da promenim melodiju zvona, ali nije išlo. *Ako je KeKe disleksična i nesposobna s rečima, onda sam ja sigurno nesposobna s tehnikom*, pomislila sam prešavši u spavaću sobu da ga uzmem. Laknulo mi je kad sam videla da je sobarica promenila posteljinu na ogromnom krevetu, i da je sve ponovo besprekorno kao u savršenoj hotelskoj sobi. Dopadala mi se nova sobarica koju mi je našla moja sekretarica; potpisala je ugovor o diskreciji kao i ostali koji rade za mene, da ne bi brbljali medijima o mojim lošim navikama. Ali bez obzira na to, zadržtala sam pri pomisli šta je – kako se ono zove? Lisbet? – pomislila kad je jutros ušla u moj stan.

Sela sam na krevet da saslušam govorne poruke. Pet puta me je zvala moja agentkinja, da mi kaže da joj se hitno javim zbog sutrašnjeg snimanja za *Veniti fer*, a poslednja poruka je bila od moje nove sekretarice Ejmi. Sviđala mi se Ejmi, iako je radila za mene samo tri meseca.

„Ćao, Elektra, Ejmi je. Samo... pa, samo sam htela da ti kažem da sam stvarno uživala radeći za tebe, ali mislim da mi to ne odgovara na duže staze. Danas sam predala kovertu sa otkazom tvojoj agentkinji i želim ti sve najbolje u budućnosti, i...“

„SRANJE!“, viknula sam pa pritisnula taster za poništavanje poruke i bacila telefon preko sobe. „Šta sam joj loše učinila,

dođavola?!“ , izgovorila sam gledajući u tavanicu i zapitala se zašto me je toliko uznemirila devojka koja je niko i ništa, koja je klečala preda mnom i preklinjala me da joj pružim šansu, da bi me za tri meseca napustila.

„Sanjam o tome da radim u modnom biznisu još otkad sam bila devojčica. Molim vas, gospođice D’Aplijez, radiću za vas i danju i noću, vaš život će biti moj život i kunem se da vas nikad neću izneveriti“ , oponašala sam Ejmin kenjkavi bruklinski akcenat dok sam kucala broj telefona svoje agentkinje. Samo bez tri stvari na ovome svetu ne mogu da živim: bez votke, kokaina i sekretarice.

„Zdravo, Suzi, upravo sam čula da je Ejmi dala otkaz.“

„Da, nije baš dobro. A baš se lepo počela uklapati.“ Suzin britanski akcenat zvučao je strogo i poslovno.

„Aha, i ja sam mislila da se uklapa. Znaš li zašto je otišla?“

Nastala je pauza s druge strane veze, pa je tek onda odgovorila. „Ne. Bilo kako bilo, reći ću Rebeki da se pozabavi time i sigurna sam da ćemo ti nabaviti novu već krajem nedelje. Jesi li dobila moje poruke?“

„Aha, jesam.“

„Dakle, nemoj sutra da kasniš. Žele da snimaju pri izlasku sunca. Kola će doći po tebe oko četiri ujutru, važi?“

„Naravno.“

„Čula sam da si sinoć imala žestoku žurku.“

„Bilo je zabavno, da.“

„E pa, večeras bez žurke, Elektra. Ujutru treba da budeš sveža i odmorna. To je snimanje za naslovnu stranu.“

„Ne brini, biću u krevetu u devet kao dobra devojčica.“

„U redu. Izvini, Lagerfeld mi je na drugoj vezi. Rebeka će ti se javiti sa spiskom pogodnih sekretarica. Čao.“

„Čao“ , imitirala sam je pošto je prekinula vezu. Suzi je jedna od malobrojnih na planeti koja se usuđuje da mi prekine vezu. Ona je jedan od najmoćnijih modnih agenata u Njujorku i zastupa velika imena u ovom poslu. Zapazila me je kad sam imala šesnaest godina. U to vreme radila sam u Parizu kao konobarica, pošto su me izbacili iz treće škole po redu za isto toliko godina. Kazala sam Tati Soltu da nema svrhe da mi traži novu školu jer će se završiti

tako što će me izbaciti i iz nje. Na moje iznenađenje, nije dizao prašinu oko toga.

Sećam se kako sam se zapanjila što nije ljut zbog još jednog od mojih neuspeha. Bio je samo nekako razočaran, čini mi se, zbog čega su mi jedra ostala bez vetra.

„Mislila sam da malo putujem ili nešto slično“, predložila sam mu. „Da učim o životu iz iskustva.“

„Slažem se da ono što treba da znamo da bismo uspeli u životu uglavnom ne stičemo nužno kroz školovanje“, rekao je, „ali pošto si toliko bistra, nadao sam se da ćeš steći bar neke kvalifikacije. Premlada si da bi putovala sama. Veliki je svet, Elektra.“

„Umem da se staram o sebi, Tata“, odvrtila sam odlučno.

„Siguran sam da umeš, ali šta ćeš raditi da bi finansirala svoja putovanja?“

„Naći ću neki posao, naravno“, rekla sam sležući ramenima. „Mislila sam najpre da odem u Pariz.“

„Odličan izbor“, Tata je klimnuo glavom. „To je neverovatan grad.“

I dok sam ga posmatrala s druge strane njegovog velikog pisatela stola u radnoj sobi, pomislila sam da izgleda gotovo sanjalački i tužno. Da, zaista tužno.

„E pa, onda“, nastavio je, „zašto ne bismo napravili kompromis? Ti želiš da napustiš školu, što ja razumem, a mene brine što moja najmlađa kći odlazi u svet u tako nežnoj dobi. Marina ima kontakte u Parizu. Siguran sam da ti može pomoći da nađeš bezbedno mesto za boravak. Provedi tamo leto, a onda ćemo razmisliti i odlučiti kuda ćeš dalje.“

„Važi, zvuči kao dobar plan“, složila sam se, i dalje zapanjena što se nije više borio da završim školu. Kad sam krenula, zapitala sam se da li on to pere ruke od mene ili mi je samo dao dovoljno konopca da se obesim. U svakom slučaju, Ma je pozvala neke svoje poznanike pa sam završila u slatkoj maloj garsonjeri s pogledom na krovove Monmartra. Bila je sićušna i morala sam da delim kupatilo s gomilom klinaca na razmeni, koji su došli u grad da poboljšaju francuski, ali bila je *moja*.

Sećam se onog predivnog osećanja nezavisnosti kad sam prvi put stajala u svome sobičku one noći kad sam stigla, i shvatila da nema nikog da mi govori šta da radim. Isto tako, nije bilo nikog ni da mi kuva, pa sam otišla u kafe malo dalje niz ulicu, sela za sto napolju, zapalila cigaretu i uzela jelovnik da ga proučim. Naručila sam francusku supu od luka i čašu vina, a konobar nije ni trepnuo što pušim i što sam naručila alkohol. Nakon tri čaše vina dobila sam dovoljno samopouzdanja da odem do gazde i da ga pitam da li mu treba konobarica. Dvadeset minuta posle toga, prepešačila sam nekoliko stotina metara do svoje garsonjere kao zaposlena. Jedan od trenutaka kad sam se osećala najponosnije u životu bio je onaj kad sam, sutradan ujutru, pozvala Tatu iz telefonske govornice u haustoru. Moram mu odati priznanje da je zvučao isto onako oduševljeno kao i kad je moja sestra Maja primljena na Sorbonu.

Četiri nedelje kasnije, usluživala sam Suzi, sad moju agentkinju, i servirala joj *croque monsieur*^{*}, a ostalo je istorija...

Zašto se toliko vraćam u prošlost?, zapitala sam se ponovo uzevši telefon da preslušam preostale poruke. *I zašto neprestano mislim na Tatu...?*

„Na Miča... Na Tatu...“, mrmrljala sam čekajući da telefon prospe svoj sadržaj. „Oni su otišli, Elektra, zajedno s Ejmi koja je danas otišla, a ti jednostavno moraš da nastaviš.“

„*Najdraža moja Elektra, kako si? Opet sam u Njujorku... Šta radiš večeras? Bi li podelila bocu kristala i čau mina dans ton lit avec moi?*“^{**} Čeznem za tobom. *Javi mi se čim budeš mogla.*“

Premda sam bila neraspoložena, nisam odolela da se ne nasmеšim. Zed Ezu je bio enigma u mom životu. Neverovatno bogat, s dobrim društvenim vezama i – uprkos tome što nije mnogo visok, kao i činjenici da uopšte nije moj tip – neverovatan u krevetu; tri godine smo bili u šemi. Prekinulo se kad sam ušla u ozbiljnu vezu s Mičom, ali ponovo sam ga aktivirala pre nekoliko nedelja i nema nikakve sumnje u to da mi je hranio ego kad mi je to bilo najpotrebnije.

^{*} Fr.: „Gospodin Krckavi“, pečeni ili prženi sendvič s kivanom šunkom i sirom, tipična stavka u meniju francuskih kafea, bistroa i barova. (Prim. prev.)

^{**} Fr.: U svom krevetu, sa mnom? (Prim. prev.)

Da li smo bili zaljubljeni jedno u drugo? Ne, nikako, bar što se mene tiče, ali imali smo isto društvo u Njujorku i, što je najbolje od svega, kad smo bili sami, razgovarali smo na francuskom. Kao ni Miča, ni njega nije impresionirala moja slava, što je u današnje vreme retko i nekako utešno.

Zurila sam u telefon i debatovala sama sa sobom da li da ignorišem Zeda, postupim kako mi je naložila Suzi, i legnem ranije, ili da ga pozovem i uživam u društvu. Nije mi trebalo mnogo, pa sam ga pozvala i rekla mu da dođe. Dok sam ga čekala, istuširala sam se i obukla svoj omiljeni svileni kimono, koji je specijalno za mene kreiran u jednom perspektivnom japanskom ateljeu. Onda sam popila čini mi se tonu vode kao preventivu za piće ili ko zna šta još što će on doneti.

Nastojnikov telefon je zazvonio da najavi Zedovo prisustvo pa sam mu rekla da ga pošalje pravo gore. Stigao mi je na vrata s džinovskim buketom mojih omiljenih belih ruža i sa obećanom bocom šampanjca kristal.

„*Bonsoir ma belle Electra*“, * rekao je na onom svom neobično odsečnom francuskom dok je odlagao cveće i šampanjac, a onda me je poljubio u oba obraza. „*Comment tu vas?*“**

„Dobro“, odgovorila sam, pohlepno gledajući šampanjac. „Da ga otvorim?“

„Mislim da je to moj posao. Mogu li prvo da skinem sako?“

„Naravno.“

„Ali pre toga“, rekao je, zavladeći ruku u džep i pružajući mi plišanu kutijicu. „Video sam ovo i pomislio na tebe.“

„Hvala“, kazala sam, sela na kauč i podvila pod sebe moje razdržuće dugačke noge dok sam zurila u kutijicu u ruci kao uzbuđeno dete. Zed mi je često kupovao poklone; paradoksalno s obzirom na njegovo bogatstvo, to su retko bili upadljivi pokloni, najčešće nešto promišljeno i zanimljivo. Podigla sam poklopac i unutra ugledala prsten. Imao je ovalni kamen nežne, puterasto-žučkaste boje.

---

* Fr.: Dobro veče, lepa moja Elektra. (Prim. prev.)

** Fr.: Kako si? (Prim. prev.)

„To je ćilibar“, kazao je posmatrajući me kako ga proučavam dok je hvatao svetlost s lusterata iznad nas. „Probaj ga.“

„Na koji prst da ga stavim?“, kazala sam vragolasto podigavši pogled ka njemu.

„Na koji god hoćeš, *ma chère**, jer kad bih hteo da budeš moja žena, mislim da bih uzeo nešto bolje od toga. Sigurno znaš da je tvoje ime na grčkom povezano s ćilibarom.“

„Stvarno? Ne, ne znam.“ Gledala sam ga kako otvara šampanjac i kako čep izleće iz boce. „Kako to?“

„Pa, grčka reč za ćilibar je 'elektron', i legenda kaže da su u tom kamenu zarobljeni sunčevi zraci. Jedan grčki filozof zapazio je da, protrljani jedan o drugi izazivaju trenje, koje stvara energiju... Ne možeš imati prikladnije ime“, osmehnuo se i stavio pred mene čašu sa šampanjcem.

„Hoćeš da kažeš da ja izazivam trenje?“ Uzvratila sam osmehom. „Pitanje je da li sam se ja prilagodila svome imenu, ili se ime prilagodilo meni? *Santé*.“**

„*Santé*.“ Kucnuli smo se čašama i on je seo pored mene.

„Ovaj...“

„Razmišljaš o tome da li sam doneo još neki poklon?“

„Aha.“

„Onda pogledaj ispod postave kutijice.“

Poslušala sam ga i, ispod tankog plišanog jastučića koji je držao prsten, pronašla malu plastičnu vrećicu.

„Hvala, Zed“, kazala sam otvarajući kesicu, pa umočila prst u njen sadržaj kao dete u med i protrljala ga o desni.

„Dobro, a?“, upitao me je dok sam prosipala malo na sto, pa odvojila kratku slamku od paketića i udahнула kroz nos.

„Mmmm, veoma“, složila sam se. „Hoćeš malo?“

„Znaš da neću. Dakle, kako si?“

„Oh... dobro.“

„Ne zvučiš mi kao da si baš sigurna u to, Elektra, a i deluješ mi umorno.“

* Fr.: Draga moja. (Prim. prev.)

** Fr.: Živeli, nazdravlje. (Prim. prev.)

„Bila sam zauzeta“, kazala sam i otpila veliki gutljaj šampanjca. „Prošle nedelje sam bila na snimanju na Fidžiju, a sledeće nedelje letim u Pariz.“

„Možda treba da malo usporiš. Da napraviš pauzu i odmoriš se.“

„I to mi kaže tip koji češće spava u svom privatnom mlaznjaku nego u svom krevetu“, zadirivala sam ga.

„Onda bi možda trebalo da oboje malo usporimo. Mogu li da te namamim da provedeš nedelju dana na mojoj jahti? Usidrena je u Santa Lusiji sledeća dva meseca, a onda moram da je prevezem na Mediteran preko leta.“

„Volela bih“, uzdahnula sam. „Raspored mi je krcat sve do juna.“

„Onda u junu. Mogli bismo da krstarimo oko grčkih ostrva.“

„Možda“, slegla sam ramenima, ne uzimajući ga za ozbiljno. Često je planirao da budemo zajedno, ali to se nikad nije ostvarilo, niti sam ja, štaviše, to želela. Zed je bio sjajan kao društvo za jednu noć i za malo fizičke akcije, ali sve više od toga bi me nerviralo zbog njegov opsesivne prirode i neverovatne arogancije.

Nastojnikov telefon je ponovo zazvonio i Zed je ustao da se javi. „Pošaljite odmah gore, hvala.“ Sipao nam je oboma još šampanjca. „Večeraćemo kinesku hranu i dajem ti reč da će to biti najbolji čao min koji si ikada okusila“, osmehnuo se. „Nego, kako su ti sestre?“

„Ne znam. Bila sam previše zauzeta u poslednje vreme pa ih nisam zvala. Ali je rodila bebu – dečaka. Dala mu je ime Ber, što je stvarno slatko. Kad smo već kod toga, treba da se vidim s njima u junu, kod kuće u Atlantidi; plovićemo na Tatinov jahti do grčkih ostrva i bacićemo venac tamo gde Ali misli da je njegov kovčeg spušten u more. I tvoj tata je nađen na obližnjoj obali, zar ne?“

„Da, ali, za razliku od tebe, ja ne volim da pričam o smrti svoga oca jer me to uznemirava“, odvratio je Zed oštro. „Ja mislim samo na budućnost.“

„Znam, ali to je slučajna podudarnost...“

Prekinulo me je zvono na vratima i Zed je otišao da ih otvori.

„Hajde, Elektra“, rekao je noseći dve kutije u kuhinju. „Dođi da mi pomogneš sa ovim.“

2

Sutradan sam stigla kući sa snimanja, istuširala se vrućom vodom i otišla u krevet s votkom. Osećala sam se baš skrhanom – svako ko misli da modeli samo lepršaju u lepoj odeći i za to ih plaćaju čitavo bogatstvo, trebalo bi da proba da bude ja samo jedan dan. *Nije* lako kad ti dan počne u četiri ujutru, kad ti četiri puta menjaju frizuru, odeću i šminku u nekom ledenom skladištu negde u centru grada. Nikad se ne žalim javno – mislim, ne može se reći da radim u nekoj kineskoj krojačnici, i zaista me ludo plaćaju – ali svako ima svoju stvarnost i ljudima je, čak i ako nije u pitanju svetski problem, valjda dozvoljeno da povremeno kukaju sami pred sobom, zar ne?

Uživajući u toploti prvi put toga dana, legla sam, zavalila se na jastuke i uzela telefon da proverim glasovne poruke. Četiri mi je ostavila Rebeka, Suzina sekretarica, da mi kaže da mi je imejlom poslala neke poslovne biografije pogodnih sekretarica i da bi trebalo da ih što pre pogledam. Skrolovala sam ih na laptopu kad mi je telefon zazvonio i videla sam da je to opet Rebeka.

„Upravo ih pregledam“, kazala sam pre no što je ona išta rekla.

„Super, hvala, Elektra. U stvari, zovem te zbog toga što postoji jedna devojka za koju mislim da bi bila savršena za tebe, ali njoj su ponudili još jedan posao i mora da im odgovori do sutra. Da li bi ti odgovaralo da svrati večeras pa da popričate?“

„Upravo sam se vratila sa snimanja za *Veniti fer*, Rebeka, i...“

„Stvarno mislim da bi trebalo da se vidiš s njom, Elektra. Ima sjajne preporuke. Radila je kao sekretarica za Bardena, a znaš koliko je on težak čovek. Hoću reći“, Rebeka je žurno nastavila, „da je navikla da radi pod pritiskom, za najčuvnije klijente iz sveta mode. Da ti je pošaljem?“

„Važi“, uzdahnula sam jer nisam htela da zvučim kao „teška“ žena, što je očigledno mislila o meni.

„Super, kazaću joj. Znam da će biti oduševljena – spada u tvoje velike obožavatelje.“

„U redu. Dobro, kaži joj da dođe u šest.“

Tačno u šest, zazvonio je nastojnikov telefon u znak da je moja gošća stigla.

„Pošaljite je gore“, rekla sam umorno. Nisam se baš radovala ovome – otkad je Suzi kazala da moram da organizujem svoj život, videla sam reku revnosnih mladih žena, punih entuzijazma, a onda bi, nekoliko nedelja kasnije, otišle.

„Jesam li ja teška?“, upitala sam svoj odraz u ogledalu dok sam proveravala da mi se slučajno nije zaglavilo nešto između zuba. „Možda. Ali to nije ništa novo, zar ne?“, dodala sam pa ispila votku do kraja i zagladila kosu. Stefano, moj frizer stilista, nedavno mi je upleo pletenice zatežući ih uz kožu glave kako bi pripojio dugačke umetke. Uvek me je posle pletenja kose bolela cela glava.

Začulo se kucanje na vratima pa sam otišla da ih otvorim, pitajući se šta me čeka s druge strane. Šta god da sam očekivala, to sigurno nije bila sitna, tanana prilika u običnom smeđem kostimu s demode suknjom do ispod kolena. Pogled mi je odlutao do njenih stopala u onome što bi Ma nazvala „pristojnim“ smeđim zumbanim cipelama na pertlanje. A najviše me je iznenadilo što je nosila maramu, čvrsto uvijenu oko čela i vrata. Videla sam da ima izuzetno lice: mali nos, visoke jagodice, pune ružičaste usne i čist ten boje bele kafe.

„Zdravo.“ Osmehnula mi se i u tom trenutku sinule su njene divne tamnobraon oči. „Ja sam Merijem Kazemi i veoma mi je drago što sam vas upoznala, gospođice D’Aplijez.“

Mnogo mi se svideo njen glas – štaviše, da je bio na prodaju, kupila bih ga jer je bio dubok i milozvučan, tekao joj je iz grla kao med.

„Zdravo, Merijem, uđite.“

„Hvala.“

Dok sam ja dugim koracima išla prema kauču, Merijem nije žurila. Zastala je da pogleda mrlje i vijuge jarkih boja na platnima na zidu, i po njenom izrazu lica zaključila sam da ne misli o njima bogzna šta, kao što i ja ne mislim.

„Nisu moje, odabrao ih je moj stanodavac“, osetila sam neobjašnjivu potrebu da objasnim. „Čime mogu da vas poslužim? Voda, kafa, čaj – nešto jače?“

„Oh, ne, ne pijem. Mislim, pijem ali ne alkohol. Može malo vode ako vam nije teško.“

„Svakako“, kazala sam i promenila pravac, krenula u kuhinju. Dok sam vadila bocu *Evijena* iz frižidera, ona se stvorila pored mene.

„Mislila sam da imate osoblje za takve poslove.“

„Imam sobaricu, ali uglavnom sam ovde samo ja. Izvolite.“ Pružila sam joj vodu, a ona ju je uzela i prišla prozoru.

„Baš ste visoko.“

„Da, jesam“, odgovorila sam i najednom shvatila da sam potpuno zaslepljena ovom ženom, koja je odisala mirom kao parfemom, i izgledala kao da je susret sa mnom uopšte nije impresionirao, kao ni veleepni stan u kojem živim. Kandidatkinje su obično skakale do tavanice od uzbuđenja i obećanja.

„Da odemo da sednemo?“

„Da, hvala.“

„Dakle“, kazala sam kad smo se smestile u dnevnoj sobi, „čujem da ste radili za Bardena?“

„Jesam, da.“

„Zašto ste otišli?“

„Ponudili su mi posao koji bi mi mogao više odgovarati.“

„Ne zato što je on bio težak?“

„Oh, ne“, Merijem se nasmejala. „Uopšte nije bio težak, ali nedavno se vratio u Pariz za stalno, a ja živim ovde. Ostali smo jako dobri prijatelji.“

„Dobro. Pa, to je sjajno. A zašto ste zainteresovani da radite za mene?“

„Zato što sam se oduvek divila vašem radu.“

Au, pomislila sam. *Ne čujem često da neko moj posao zove „rad“.*

„Hvala.“

„Mislim da je pravi dar biti u stanju da stвориш ličnost koja upotpuni i istakne kvalitete proizvoda koje reklamira.“

Posmatrala sam je kako otvara svoju jednostavnu smeđu torbu, koja bi se pre mogla nazvati „školskom“ nego „dizajnerskom“, pa vadi i pruža mi svoju poslovnu biografiju.

„Pretpostavljam da niste stigli da pogledate pre nego što sam došla.“

„Ne, nisam“, potvrdila sam i preletela pogledom po podacima o njenom životu, koji su bili neuobičajeno kratki i prikladni. „Znači, niste pohađali koledž?“

„Ne, moja porodica nije imala dovoljno sredstava. Ili, tačnije – prinela je malu, nežnu šaku i prstom protrljala nos – „verovatno jesu, ali nas je šestoro i ne bi bilo fer da se ja školujem, a da ostali ne mogu.“

„I nas je šest! Ni ja nisam išla ni na koledž ni na univerzitet.“

„Eto, imamo bar nešto zajedničko.“

„Ja sam najmlađa.“

„A ja sam najstarija“, Merijem se osmehnula.

„Imate dvadeset šest godina?“

„Da.“

„Onda smo istih godina“, kazala sam i, iz nekog nepoznatog razloga, bilo mi je drago što sam našla paralele sa ovim neobičnim ljudskim bićem. „I šta ste radili kad ste završili školu?“

„Preko dana sam radila u cvećari, noću pohađala poslovnu školu. Mogu da vam donesem potvrdu o svojim kvalifikacijama ako treba. U potpunosti sam kompjuterski pismena, umem da kreiram tabele s kalkulacijama, da kucam... pa, ne znam tačno kojom brzinom, ali brzo.“

„To zaista ne spada u najvažnije zahteve, kao ni tabele s kalkulacijama. O svim finansijama se stara moj knjigovođa.“

„Oh, ali one mogu da budu veoma korisne i u organizovanju rasporeda. Mogu da vam detaljno isplaniram celih mesec dana i da sve uvek imate pri ruci.“

„Kad biste to uradili, mislim da bih pobegla“, našalila sam se. „Organizujem dan za danom, tako živim. Jedino tako mogu da se izborim sa obavezama.“

„Potpuno vas razumem, gospođice D’Aplijez, ali moj posao je da organizujem više od toga. Kod Bardena sam imala čak i tabelu za hemijsko čišćenje, i dogovarali smo se šta će obući na svakom događaju, sve do boja čarapa – koje su često bile namerno različite.“ Merijem se tiho zakikotala, a i ja zajedno s njom.

„Kažete da je on fin čovek?“

„Divan je, da.“

Bilo da je Barden divan ili nije, ta devojka zasigurno poseduje integritet. Mnogo puta su mi potencijalne sekretarice iznosile prljavštine o svojim pređašnjim poslodavcima. Možda je po njihovom mišljenju bilo kul detaljno objasniti zašto su otišli, ali ja sam samo mislila na to kako bih to mogla biti i ja, da bi i o meni mogli tako da pričaju u budućnosti.

„Pre nego što me budete pitali, reći ću vam da sam veoma diskretna.“ Merijem mi je očigledno pročitala misli. „Često mi se dešavalo da otkrijem kako su neistinite priče o poznatim ličnostima u vašem poslu. Zanimljivo je...“

„Šta?“

„Ništa.“

„Molim vas, recite.“

„Pa, zanimljivo je koliko svet žudi za slavom, a po mome iskustvu ona donosi samo jad. Ljudi veruju da će slavom steći pravo da rade ili da budu šta god žele, a zapravo izgube nešto što je nama, ljudima, najdragocenije, a to je sloboda. *Lična sloboda*“, dodala je.

Pogledala sam je iznenađeno. Imala sam osećaj da me sažaljeva uprkos svemu što imam. Ali ne snishodljivo nego saosećajno i s toplinom.

„Da, izgubila sam svoju slobodu. Štaviše“, izjavila sam potpuno nepoznatoj ženi, „prešla sam sve granice paranoje da me neko

može videti kako radim nešto najobičnije i iskriviti to u neku priču samo da bi prodao veći tiraž novina.“

„To nije dobar život, gospođice D’Aplijez.“ Merijem je ozbiljno zavrтела glavom. „A sad moram da idem. Obećala sam majci da ću čuvati maloga brata jer tata i ona večeras izlaze.“

„U redu. A to čuvanje dece... Mislim, da li to redovno radite?“

„Oh, ne, uopšte ne, ali zato i jeste toliko važno da večeras stignem na vreme. Mamin je rođendan, znate, a mi se u porodici šalimo da ju je tata poslednji put izveo na večeru kad ju je zaposlio pre dvadeset i osam godina! Vrlo dobro znam da ću vam, ako me primite da radim za vas, biti potrebna dvadeset četiri časa dnevno.“

„I da će biti mnogo putovanja u inostranstvo?“

„Da, to mi ne predstavlja problem. Nemam nikakvih romantičnih obaveza. A sad me, molim vas, izvinite...“ Ustala je. „Bilo mi je zadovoljstvo da vas upoznam, gospođice D’Aplijez, čak i ako ne budemo sarađivale.“

Posmatrala sam je kad se okrenula i pošla ka vratima. Čak i u toj ružnoj odeći, posedovala je prirodnu ljupkost i ono što fotografi nazivaju „prisustvo“. Uprkos činjenici da je razgovor trajao najviše petnaest minuta, i da je nisam pitala ni deseti deo onoga što je trebalo da je pitam, zaista sam, *zaista* želela Merijem Kazemi i njeno divno spokojstvo u svome životu.

„Čujte, ako vam ponudim posao sada, hoćete li razmotriti ponudu? Hoću reći“, kazala sam i skočila s kauča da je ispratim do vrata, „znam da vam je ponuđen još jedan posao i da treba da odgovorite na ponudu do sutra.“

Zastala je nekoliko trenutaka, a onda se okrenula licem ka meni i osmehnula se. „Pa naravno da ću razmotriti. Mislim da ste vi dobra žena, s dobrom dušom.“

„Kad možete početi?“

„Sledeće nedelje. Ako hoćete.“

„Dogovoreno!“ Pružila sam joj ruku i ona ju je, nakon par sekundi oklevanja, prihvatila.

„Dogovoreno“, ponovila je. „A sad stvarno moram da idem.“

„Naravno.“

Otvorila je vrata i ja sam pošla za njom do lifta. „Već znate ceo paket, ali javiću Rebeki da napiše formalnu ponudu za zaposlenje i da vam je pošalje sutra ujutru.“

„Vrlo dobro, onda“, kazala je, a vrata lifta su se otvorila.

„Uzgred budi rečeno, koji je to parfem koji imate na sebi? Predivan je.“

„To je u stvari ulje za telo koje sama pravim. Doviđenja, gospođice D’Aplijez.“

Vrata lifta su se zatvorila i Merijem Kazemi je otišla.

Svi koji su preporučili Merijem ne samo da su potvrdili svoje preporuke, već nisu mogli dovoljno da je ishvale, pa smo se tako narednog četvrtka nas dve ukrcale u privatni mlaznjak na aerodromu Titerboro u Nju Džerziju, i krenule u Pariz. Jedino čemu se priklonila zbog činjenice da putujemo, a u smislu „uniforme“, bilo je to što je umesto suknje obukla bež pantalone. Posmatrala sam je kad je zauzela sedište u kabini i izvadila laptop iz torbe.

„Jeste li već leteli privatnim mlaznjakom?“, upitala sam je.

„O, da, Barden je samo tako i putovao. A sad, gospođice D’Aplijez...“

„Elektra, molim vas.“

„Elektra“, ispravila se. „Moram da vas pitam šta biste više voleli: da se odmorite tokom leta ili da iskoristite to vreme da pređete raspored sa mnom?“

S obzirom na to da smo se Zed i ja prethodne noći igrali do četiri ujutru, odabrala sam ono prvo pa sam, čim smo poleteli, pritisnula taster kojim se moje sedište pretvorilo u ležaj, stavila masku na oči i zaspala.

Probudila sam se nakon tri sata, odmorna i sveža – imala sam mnogo iskustva u spavanju po avionima – pa sam provirila iza krajička maske, da vidim šta radi moja sekretarica. Nije bila na svom sedištu, pa sam pretpostavila da je sigurno u toaletu. Skinula sam masku, uspravila se u sedeći položaj i, na svoje veliko

iznenađenje, ugledala Merijeminu zadnjicu podignutu ka meni, u uskom prolazu između sedišta. *Možda vežba jogu*, pomislila sam videvši je na sve četiri, glave pognute do poda, u pozi nalik dečjoj. A onda sam čula da mrmlja nešto za sebe i shvatila da se moli. Bilo mi je nelagodno zato što je gledam u nečem tako privatnom, pa sam skrenula pogled i otišla u toalet. Kad sam se vratila, Merijem je bila na svome sedištu i kucala u laptop.

„Jeste li dobro spavali?“, osmehnula mi se.

„Aha, i sad sam gladna.“

„Tražila sam da obezbede suši u avionu – Suzi mi je rekla da najradije to jedete kad putujete.“

„Tako je. Hvala.“

Pored mene se već stvorila stjuardesa. „Izvolite, gospođice D’Aplijez.“

Naručila sam – sveže voće, suši i pola boce šampanjca – a onda sam se okrenula prema Merijem. „Jeste li za jelo?“

„Već sam jela, hvala.“

„Plašite li se letenja?“

Pogledala me je i namrštila se. „Ne, nimalo. Zašto?“

„Zato što sam videla da se molite kad sam se probudila.“

„Oh“, nasmejala se, „nisam se molila zato što se plašim, nego zato što je u Njujorku podne, a tad se uvek molim.“

„U redu, ovaj... Nisam znala da morate.“

„Molim vas, ne uznemiravajte se, Elektra, nećete me često videti u molitvi – obično nađem skrovito mesto u privatnosti, ali ovde...“ Pokazala je pokretom ruke po kabini. „Nisam mogla da se smestim u toalet.“

„I morate da se molite svakog dana?“

„O da, zapravo pet puta dnevno.“

„Au. Zar vas to ne sputava?“

„Nikad nisam o tome razmišljala na taj način, jer se molim svakoga dana još otkad sam bila dete. I posle se uvek bolje osećam. Jednostavno, takva sam, to sam ja.“

„Mislite na svoju religiju?“

„Ne nego na to šta *ja* jesam. Evo, stiže vam suši. Izgleda izvrsno.“

„Zašto mi se ne biste pridružili dok jedem? Ne volim da pijem sama“, našalila sam se dok mi je stjuardesa sipala šampanjac u čašu.

„Da li biste vi nešto želeli, gospođo?“, stjuardesa je upitala Merijem, koja se spustila na sedište naspram mene.

„Malo vode, molim.“

„Živeli“, nazdravila sam joj. „Za uspešan poslovni odnos.“

„Da. Sigurna sam da će biti takav.“

„Žao mi je što ne znam ništa o vašim običajima.“

„Molim vas, nema potrebe“, utešila me je Merijem. „Da sam na vašem mestu, ni ja ne bih ništa znala.“

„Da li potičete iz stroge porodice?“

„Ne, zapravo ne. Ili bar ne u poređenju s drugima. Rodila sam se u Njujorku, kao i moji braća i sestre, što znači da smo Amerikanci. Kao što moj otac uvek kaže: narod koji je mojim roditeljima pružio utočište kad im je bilo potrebno moramo poštovati, i njega i njegove običaje, isto koliko i stare.“

„Gde su se rodili vaši roditelji?“, upitala sam je.

„U Iranu... ili Persiji, kako je radije zovemo kod kuće. To je mnogo lepše ime, zar ne?“

„Da, jeste. Znači da su vaši roditelji morali da napuste postojbinu protiv svoje volje?“

„Da. Oboje su došli u Ameriku posle pada šaha.“

„Šaha?“

„On je bio kralj Irana, s vrlo zapadnjačkim idealima. To se nije dopadalo ekstremistima u našoj zemlji, pa su morali da beže i spasavaju živu glavu svi koji su bili s njim u srodstvu.“

„Znači, ako je on kralj, onda ste vi nešto kao članica kraljevske kuće?“

„Pa“, Merijem je nasmešila, „tehnički jesam, ali to nije isto kao evropske kraljevske porodice – nas koji smo u srodstvu s njim ima na stotine... Rođaci prvog, drugog, trećeg kolena, ili po bračnoj liniji. Pretpostavljam da bi se za moju porodicu na Zapadu reklo da je velikaška.“

„Gospode! Za mene radi jedna princeza!“

„Ko zna, da je sve bilo drugačije, možda bih to i bila da sam se udala za pravog muškarca.“

Nisam htela da joj kažem da sam se šalila, ali kad sam je pogledala, zapravo mi je sve postalo jasno. Zatvorenost kojom je zračila, njena samouverenost, savršeni maniri... možda je sve to bio proizvod aristokratske loze stare stotinama godina.

„A vi, Elektra? Odakle je vaša porodica?“

„Nemam pojma“, odgovorila sam i iskapila šampanjac. „Usvojena sam još kao beba.“

„I nikad niste pomišljali da istražite svoju prošlost?“

„Ne. Kakva je svrha gledanja unazad kad prošlost ne možete promeniti? Ja uvek gledam samo napred.“

„Onda je najbolje da se ne upoznajete s mojim ocem.“ Merijem su oči veselo zaigrale. „On stalno priča priče o svom životu s mojim bakom i dedom u Iranu. I priče o našim precima koji su živeli pre više stotina godina. Veoma su lepe i volela sam da ih slušam kad sam bila dete.“

„Aha, pa, ja sam imala samo *Grimove bajke* i u tim pričama je uvek bilo veštica i trolova, pa sam se užasno plašila.“

„Ima ih i u našim pričama, ali zovu se *džini*. Oni rade ljudima strašne stvari.“ Merijem je otpila gutljaj vode i pogledala me preko ruba čaše. „Tata uvek kaže da je istorija ćilim na kojem stojimo i s kojeg možemo da poletimo. Možda ćete jednoga dana poželeti da otkrijete svoju istoriju. A sad, hoćete li da saslušate da vam izložim raspored za Pariz?“

Sat kasnije Merijem se vratila na svoje sedište, da otkuca beleške koje je zapisala dok smo razgovarale. Zavalila sam se u sedištu i posmatrala kako se nebo napolju smrkava najavljujući evropsku noć. Negde ispod te tame počiva moj porodični dom – odnosno dom dece koju je tata sakupio sa svih strana sveta.

Nikad nisam zaista marila što nismo u krvnom srodstvu, ali slušajući Merijem kako priča o svojim korenima – i posmatrajući je kako nastavlja stolicima staru kulturu i još uvek je slavi u privatnom mlaznjaku koji leti u Pariz – gotovo da sam joj zavidela.

Setila sam se onog Tatinog pisma koje je ostalo negde u mom njujorškom stanu... Nisam čak ni znala gde je. Pošto ga još nisam bila otvorila i verovatno je negde zagubljeno, nejverovatnije neću ni imati priliku da išta saznam o svojoj prošlosti. Možda bi „Hof“

– to je bio moj privatni nadimak za Tatinog advokata – mogao da mi sve malo osvetli... Pa sam se setila i onih brojeva na obručastoj sferi, za koje je Ali rekla da precizno označavaju mesto odakle potičem. Najednom sam osetila da mi je najvažnije na svetu da nađem to Tatino pismo, umalo nisam zatražila od pilota da se okrene i vrati kako bih mogla da pretražim fioke u stanu. Onda kad sam se vratila u Njujork posle onog kvaziispračaja jer je Tata odlučio da ga sahrane u moru pre nego što smo stigle u Atlantidu, bila sam toliko ljuta da nisam htela da znam.

Zašto si toliko ljuta, Elektra?

Te reči psihoterapeuta odzvanjale su mi u ušima. Istina je da nisam znala odgovor na to pitanje. Činilo se da sam ljuta još otkad znam za sebe, a verovatno i pre toga. Sve moje sestre su mi rado pričale o tome kako sam kao beba neprestano vrištala, a ništa bolje nije bilo ni dok sam odrastala, mada mi je detinjstvo bilo gotovo savršeno, što je čudno, s obzirom na to da smo sve bile usvojene i da su porodične fotografije pomalo sablasno ličile na reklame *Gepa*, s decom svih rasa i nacija. Kad god sam nešto pitala, Tata mi je odgovarao da je baš naročito nas izabrao za kćerke, što bi smirilo moje sestre, ali mene nije. Ja sam htela da znam *zašto*. Pošto je sad mrtav, po svemu sudeći, nikad to više neću saznati.

„Još sat do sletanja, gospođice D’Aplijez“, kazala je stjuardesa ponovo sipajući piće u čašu. „Da vam donesem još nešto?“

„Ne, hvala.“ Sklopila sam oči, nadajući se da je moj kontakt u Parizu tako dobar kao što je pričao, i da mi je isporučio u hotel ono što mi treba pošto sam očajnički čeznula za crtom. Kad sam čista, mozak počne da mi radi pa počnem da razmišljam o Tati, o sestrama, o svome životu... a to mi baš i nije prijalo. Bar ne u tom trenutku.

U stvari, uživala sam u snimanju, za promenu. Proleće u Parizu – barem kad napolju sija sunce – ludo je lepo, i ako pripadam ijednom gradu, onda je to ovaj. Bili smo u *Jardin de plantes*, botaničkoj

bašti, punoj trešanja u cvatu, irisa i božura, i svet je izgledao nov i svež. Tome je doprinelo i što mi se svideo fotograf. Završili smo mnogo pre roka, pa se hemija između nas nastavila u mojoj hotelskoj sobi po podne.

„Zašto živiš u Njujorku?“, pitao me je Maksim na francuskom dok smo u krevetu pili čaj iz tananih porcelanskih šolja, a onda upotreбили poslužavnik da ušmrkamo crte. „Imaš evropsku dušu.“

„Pravo da ti kažem, ne znam“, uzdahnula sam. „Tamo mi je Suzi, moja agentkinja, pa je bilo logično da živim blizu nje.“

„Misliš tvoja modna *maman*?“*, zadirkivao me je. „Sad si velika devojka, Elektra, možeš sama da donosiš odluke. Dođi da živiš ovde, pa ćemo češće raditi ovo“, rekao je izlazeći iz kreveta i otišavši da se istušira.

Dok sam zurila kroz prozor, preko Trga Vandom, prepunog ljudi što razgledaju znamenitosti ili švrljaju po otmenim radnjama, razmišljala sam o onome što je rekao Maksim. Bio je u pravu, mogla bih da živim bilo gde; zapravo, to ne bi značilo ništa, jer veliki deo života provodim na putovanjima.

„Gde je dom?“, prošaptala sam, iznenada osetivši kako sam splasnula pri pomisli na povratak u Njujork, u onaj moj stan bez duše, koji odjekuje. Čudljivo sam dohvatila telefon i pozvala Merijem.

„Imam li sutra nekih obaveza u Njujorku?“

„Imate večeru u sedam po podne, s Tomasom Olbahom, rukovodiocem marketinga za vaš ugovor o predstavljanju parfema“, odgovorila je Merijem odmah.

„U redu.“ Tomas i ja smo proveli neke lepe trenutke poslednjih nekoliko meseci, otkad me je Mič ostavio, ali nisam bila zaljubljenica u njega. „A u nedelju?“

„Nema ništa u rasporedu.“

„Super. Otkazite večeru – recite Tomasu da se snimanje odužilo ili tako nešto – a onda promenite let nazad za nedelju uveče i produžite mi rezervaciju u hotelu za još dve noći. Hoću da ostanem u Parizu malo duže.“

„Savršeno. To je divan grad. Javiću vam čim sve obavim.“

„Hvala, Merijem.“

---

* Fr.: Mama. (Prim. prev.)

„Nema na čemu.“

„Ostajem duže“, kazala sam Maksimu kad se pojavio iz kupatila.

„Baš šteta što neću biti u gradu preko vikenda. Da sam znao...“

„Oh.“ Pokušala sam da ne pokažem da sam razočarana. „Pa, evo mene nazad uskoro.“

„Samo mi javi kad dolaziš, važi?“ rekao je dok se oblačio. „Otkazao bih obaveze, ali prijatelj mi se ženi. Izvini, Elektra.“

„Ostajem zbog ovog grada, a ne zbog tebe“, kazala sam i usiljeno se nasmešila.

„A ovaj grad te obožava, kao i ja.“ Poljubio me je u čelo. „Lepo se provedi preko vikenda, i javi se.“

„Hoću.“

Čim je otišao, ušmrkala sam crtu da se razveselim, pa sam se zapitala šta želim da radim u Parizu. Međutim, kao i u ostalim velikim gradovima, čim zakoračim iz *Rica* na ulicu, neko će me prepoznati, pa će za nekoliko minuta dojaviti štampi i za mnom će ići čitava pratnja.

Mašila sam se za mobilni da pozovem Merijem i da joj kažem da se vraćamo na plan A, kad je, kao nekom magijom, zazvonio.

„Elektra? Merijem je. Samo da vam javim da je povratni let u Njujork promenjen za nedelju uveče i da vam je hotelska rezervacija produžena.“

„Hvala.“

„Da li želite da rezervišem mesto u nekom restoranu?“

„Ne, ja...“ Iz nekog razloga, suze su mi navrle na oči.

„Jeste li dobro, Elektra?“

„Aha, dobro sam.“

„Jeste li... zauzeti sad?“

„Ne, nisam.“

„Mogu li onda da dođem da vas vidim? Suzi je danas poslala dva ugovora koje treba da potpišete.“

„Važi, u redu.“

Nekoliko minuta kasnije, Merijem je stigla, a s njom i onaj njen divan miris. Potpisala sam ugovore, a onda sam se nerazpoloženo zagledala kroz prozor u sumrak i parisko veče.

„Dakle, šta planirate za večeras?“ upitala me je.

„Ništa ne planiram. A vi?“

„Ništa osim kupke, kreveta i dobre knjige“, odgovorila je.

„Mislim, volela bih da izađem – da odem u kafe u kojem sam nekad radila kao konobarica, i samo da pojedem neki normalan obrok kao normalna osoba – ali nisam raspoložena da me prepoznaju.“

„Razumem.“ Gledala me je nekoliko sekundi, a onda ustala. „Imam ideju. Sačekajte.“

Izašla je iz sobe i vratila se za nekoliko minuta, noseći maramu.

„Smem li da probam da vam stavim? Da vidim kako izgleda?“

„Mislite oko ramena?“

„Ne, Elektra, na glavu, kao što ja nosim. Ljudi se najčešće drže podalje od žena u hidžabu, što je delimično i razlog zbog kojeg mnoge žene moje vere i izaberu da ga nose. Da probamo?“

„Važi. To je možda još jedino što nisam probala“, dodala sam i zakikotala se.

Sedela sam na ivici kreveta dok mi je Merijem vešto obmotavala maramu oko glave, pa nabrala i namestila krajeve preko ramena, a onda je pričvrstila.

„Evo, pogledajte.“ Pokazala je rukom ka ogledalu.

Poslušala sam je i nisam mogla da verujem u promenu pred sobom. Čak ni *ja* nisam prepoznala samu sebe.

„Dobro je, stvarno dobro, ali šta ćemo sa ostatkom mene? Tu ne možemo mnogo da učinimo, zar ne?“

„Imate li neke tamne pantalone ili helanke?“

„Samo donji deo crne trenerke u kojem sam putovala.“

„Odgovaraće. Obucite ga, a ja idem da donesem još nešto.“

Učinila sam tako, a Merijem se uskoro vratila s nekim odevnim predmetom preko ruke. Raširila ga je i videla sam da je u pitanju jeftina široka pamučna haljina sa štampanim cvetnim dezenom i dugim rukavima.

„Donela sam ovo za slučaj da idemo na neko otmeno mesto. Čuvala sam je za specijalnu priliku, ali mogu da vam je pozajmim.“

„Sumnjam da će mi odgovarati.“

„Mislim da se ne razlikujemo toliko u gornjem delu. I mada je ja nosim kao haljinu, mislim da će vama poslužiti kao tunika. Probajte je“, podstakla me je.

Poslušala sam je i uvidela da je u pravu. Lepo mi je stajala i padala mi je do polovine bokova.

„Eto! Sad vas niko neće prepoznati. Sad ste muslimanka.“

„A šta ću da obujem? Imam samo *Lobutinove* i *Šanelove* cipele s visokom štiklom.“

„Obujte patike koje ste nosili u avionu“, predložila je i pošla ka mom koferu. „Smem li?“

„Samo napred“, kazala sam piljeći u novu sebe u ogledalu. Ovako maskiranu, s maramom i u jednostavnoj pamučnoj haljini, moglo me je prepoznati samo oko sokolovo.

„Eto“, rekla je Merijem kad sam obula patike. „Preobražaj je dovršen. Samo još nešto... Smem li da pogledam u vašu torbicu sa šminkom?“

„Važi.“

„Evo, treba još samo da vam iscrtam oči krejonom. Primaknite se malo, molim vas.“

Učinila sam kao što mi je rekla, a u mislima mi je iskrsnula slika nas sestara na Tatinoj jahti na letnjem krstarenju, kad smo izlazile na kopno na večeru svaki put kad se negde usidrimo. Pošto su smatrali da sam previše mlada da bih se šminkala, sedela sam na krevetu i gledala Maju kako pomaže Ali da se našminka.

„Imate tako lepu kožu“, uzdahnula je Merijem. Bukvalno sija. Sad sam ubeđena da vas večeras niko neće uznemiravati.“

„Mislite?“

„Znam, ali hajde da isprobamo na recepciji. Spremna?“

„Da, što da ne?“ Krenula sam da uzmem svoju veliku tašnu *Luj Viton*, ali Merijem me je zaustavila.

„Stavite u moju tašnu sve što vam je potrebno“, kazala je pa mi ponudila svoju jeftinu braon tašnu od skaja, što se nosi preko ramena. „Spremna?“

„Spremna.“

U liftu, iako je s nama ušlo troje ljudi, niko me nije ni pogledao. Prošle smo kroz hotelsko predvorje i recepcioner nas je okrznuo pogledom, a onda ga ponovo spustio na kompjuter.

„Auu, Kristof me poznaje godinama“, prošaptala sam dok smo izlazile napolje, i Merijem je pozvala portira.

„Trebam taksi za Monmartr“, kazala mu je na vrlo prihvatljivom francuskom.

„D'accord, mademoiselle,* ali čeka se na red oko deset minuta.“

„U redu je, sačekajmo.“

„Godinama nisam čekala u redu za taksi“, promrmljala sam.

„Dobro došli u stvarni svet, Elektra“, nasmešila se Merijem.

„Evo nas.“

Nakon dvadesetak minuta, smestile smo se za sto u kafeu u kojem sam nekad radila. Nismo dobile baš najbolji sto – bile smo stešnjene između dva druga i mogla sam da čujem svaku reč razgovora ljudi pored nas. Gledala sam u Žorža, koji me je pre deset godina zaposlio kao konobaricu, kako stoji za šankom, ali on nijednom nije okrenuo glavu ka meni.

„Dakle, kako je ponovo biti nevidljiva?“, upitala me je Merijem pošto sam naručila pola buteljke domaćeg vina.

„Nisam sigurna. Zaista čudno.“

„Ali oslobađajuće?“

„Aha, mislim, uživala sam da idem ulicama neprimećena, ali ima tu i za i protiv, kao i u svemu, zar ne?“

„Da, ima, ali pretpostavljam da su ljudi zurili u vas i pre nego što ste se proslavili.“

„Valjda, da, ali nikad nisam mogla da razlučim da li me gledaju prijateljski ili drugačije jer... Pa, ličim na crnu žirafu!“

„Pretpostavljam da su vas gledali zato što ste veoma lepi, Elektra. Za razliku od mene, prema kojoj su, naročito posle jedanaestog septembra, sumnjičavi kuda god da odem. Znaite već, svi muslimani su teroristi.“ Tužno mi se nasmešila i otpila gutljaj vode.

„Naravno, mora da vam to veoma teško pada.“

„Da. U svakom političkom ili verskom režimu, stvarni ljudi na ulicama samo žele da žive u miru. O meni, nažalost, sude i pre no što usta otvorim, zbog mog načina odevanja.“

„Da li ikad izlazite drugačije odeveni?“

„Ne, mada mi je otac rekao, kad sam tražila posao, da bi trebalo da skinem hidžab. Mislio je da će mi umanjiti šanse.“

---

* Fr.: U redu, gospođice. (Prim. prev.)